

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **H. V. L.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-HA06-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2025, č. j. 62 Az 33/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 8. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-HA06-2025, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 2. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl. Stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze z ekonomických důvodů. Konkrétně z důvodu, že chce v České republice pracovat a splácet dluhy věřitelům ve Vietnamu. Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že by se judikaturní závěry dovozené k § 16 odst. 2 zákona o azylu měly aplikovat i ve vztahu k § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ani dalším obecně formulovaným námitkám.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, neboť převzal argumentaci žalovaného a rozhodnutí aproboval. Jelikož stěžovatel považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné, zatížil tak i krajský soud napadený rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností. Dále se dle stěžovatelova názoru krajský soud v napadeném rozsudku odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce zjevné nedůvodnosti podané žádosti. Stěžovatel tvrdí, že nebylo na místě shledat jeho žádost jako zjevně nedůvodnou, neboť měl obavy z pronásledování věřiteli a způsobení vážné újmy na zdraví či životě. Stěžovatel se také domnívá, že pojem „zjevná nedůvodnost“ v § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu nebyl vyložen eurokonformním způsobem.

[5] Žalovaný měl dle stěžovatelova názoru pečlivě zvážit, v jakém typu řízení žádost posoudí, a pokud postupoval podle § 16 zákona o azylu, měl zmínit konkrétní důvody, jež stěžovatel sdělil v žádosti a pohovoru. To však žalovaný neučinil a jeho postup posléze aproboval krajský soud v napadeném rozsudku.

[6] Stěžovatel již v žalobě namítal, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, jakož i to, že samotná žádost neměla být posouzena jako zjevně nedůvodná. Skutečnost, že žádost byla shledána zjevně nedůvodnou, zkracuje podle názoru stěžovatele jeho práva, neboť nebyly posouzeny důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu (pozn.: § 14 zákona o azylu byl k 1. 10. 2025 zrušen), nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona. Dále dle stěžovatele žalovaný vůbec nezohlednil nemožnost splácení dluhů jako důvod, který by bylo možno podřadit pod ustanovení § 14a zákona o azylu. Krajský soud pak učinil poměrně stručná skutková zjištění a ztotožnil se s posouzením věci žalovaným, přičemž konstatoval, že jediný důvod, který stěžovatel ve své žádosti uvedl, byl, že odjel za prací a nyní chce v České republice pracovat a uhradit své dluhy. Soud shledal, že se stěžovatel zmínil o obavách o svůj život z důvodu neschopnosti splatit svůj dluh, zároveň však uvedl, že toto konstatování bez uvedení bližších skutečností nepovažuje za relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

[7] Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, alternativně zamítnout jako nedůvodnou. Má za to, že se nedopustil žádné nezákonnosti, a že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Dostatečně zjistil skutkový stav a zabýval se všemi v žádosti uvedenými důvody. Žalovaný stručně uvedl, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem a ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitěho pojmu přesah vlastních zájmů

pokračování

stěžovatele kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[10] Stěžovatel odůvodnil přijatelnost kasační stížnosti tím, že se krajský soud napadeným rozsudkem odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce zjevné nedůvodnosti podané žádosti. Nejvyšší správní soud však tento odklon neshledal. Kasační stížnost se ani nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou Nejvyššího správního soudu řešeny nebo jsou řešeny rozdílně a není dána potřeba učinit judikatorní odklon. Rovněž nedošlo ke zhoršení hmotněprávního postavení stěžovatele v důsledku zásadního pochybení krajského soudu. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo nověji ze dne 12. 10. 2022, č. j. 7 Azs 130/2022-24, odst. [9] až [11], a tam citovanou judikaturu). Zároveň připomíná ustálenou judikaturu, dle které není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může krajský soud odkázat na odůvodnění správního rozhodnutí, navíc není povinností správních soudů reagovat na každou dílčí námitku. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V projednávané věci jsou jak rozhodnutí žalovaného, tak napadený rozsudek přezkoumatelné. Je z nich zjevné, jaký skutkový stav vzali žalovaný a krajský soud za rozhodný, z jakých podkladů vycházeli a proč žalovaný shledal žádost stěžovatele zjevně nedůvodnou, respektive krajský soud žalobu zamítl. Obě rozhodnutí tak odpovídají požadavkům výše uvedené judikatury na přezkoumatelné rozhodnutí.

[12] V kontextu zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení azylu stěžovatel rovněž namítá, že pojem „zjevná nedůvodnost“ nebyl vyložen eurokonformním způsobem. V této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 [nyní je obsahově stejná podmínka v § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pozn. NSS]. V nyní projednávané věci se však jedná o shledání žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné z důvodu uvedení pouze ekonomických důvodů dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a závěry dovozené ve vztahu k § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nejsou aplikovatelné na § 16 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, neboť se jedná o zcela jiný důvod shledání žádosti jako zjevně nedůvodné. Stěžovatel ani neuvádí, v čem spatřuje, že pojem „zjevná nedůvodnost“ nebyl vyložen eurokonformním způsobem, resp. jak tato skutečnost zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv.

[13] Podstata stěžovatelova azylového příběhu spočívá v tom, že si ve Vietnamu vypůjčil obnos finančních prostředků od lichvářů. Do Evropy odjel za prací, aby mohl splatit své dluhy, nejprve do Maďarska a následně do České republiky. Kromě toho ve správním řízení tvrdil, že má obavu z návratu do země původu, jelikož by ho věřitelé mohli pronásledovat z důvodu doposud nesplacených dluhů, tuto hrozbu však nijak blíže neupřesnil, a to ani

v následné žalobě. Žalovaný se na možné kontakty s mafií v zemi původu vyptával, stěžovatel však pouze popsal, jak si ve Vietnamu půjčil peníze od mafie, k čemuž dodal, že výše jeho dluhu činí 500 milionů dongů. Nic konkrétního, z čehož by vyplynulo ohrožení jeho života, netvrdil.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, nebo usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán tak zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí právě ze žadatelovy výpovědi poskytnuté v průběhu řízení. Žalovanému nepřísluší domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (viz již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 22/2003-41, nebo usnesení ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60, odst. [13]). Obával-li se stěžovatel závažné újmy ze strany konkrétních osob v zemi původu, měl ji v řízení blíže rozvést (obdobně viz usnesení NSS ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-31, odst. [14], a ze dne 1. 8. 2025, č. j. 6 Azs 62/2025-29, odst. [10]). Za situace, kdy stěžovatel navzdory dotazům žalovaného a opakované možnosti se vyjádřit neuvedl žádné konkretizované relevantní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti pronásledován, případně že mu hrozí vážná újma, nelze žalovanému vytknout, že za jediný uplatněný důvod žádosti o mezinárodní ochranu považoval ekonomické důvody. Nic konkrétního ohledně možného pronásledování ze strany věřitelů stěžovatel netvrdil ani v žalobě. Obstojí proto i posouzení věci krajským soudem, který v zamítnutí žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu neshledal pochybení žalovaného.

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že opřel-li tedy stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu pouze o ekonomické důvody, ty samy o sobě nelze považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy dle zákona o azylu. Krajský soud i žalovaný postupovali v souladu s uvedenou judikaturou.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 s. ř. s., ve spojení s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III.4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

JUDr. Radan Malík

pokračování

předseda senátu